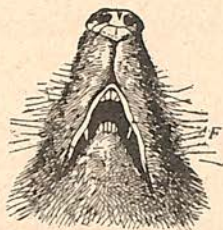

Но какъ къртицата намира пѣтя и храната си въ земята?

Забележително е, че когато единъ органъ у животнитѣ отслабва, развиватъ се други вмѣсто него. Слѣпитѣ хора обикновено чуватъ много по-добре отъ тѣзи, които виждатъ. Пипането у тѣхъ сѣщо така се изостря твърде много: тѣ могатъ съ пипане да познаватъ предметитѣ, да си намиратъ пѣтя, дори да пишатъ и да четатъ по изпъкнали букви. Сѣщо така и у къртицата, която не вижда въ земята, слухътъ и пипането сѣ развити чудесно.

Главата на къртицата е удължена въ хоботъ.

Така се е нагодило тѣлото и на всички други животни къмъ различнитѣ условия, въ които е трѣбвало да живѣятъ. Разбира се, това нагаждане, приспособяване е станало не изведнажъ, а бавно, много бавно въ течение на вѣкове и дори хилядилѣтия.

Това, което се е създавало у дѣдитѣ, се е предавало по *наследство* на бацитѣ, а отъ тѣхъ на внуцитѣ. Всѣко поколѣние е прибавяло по нѣщо въ великото дѣло на приспособяването.

Бавно, стѣпка по стѣпка, се е извършвало това нагаждане чрезъ много лишения и незгоди, студъ, гладъ и опасности отъ всички страни. Това сѣ учителитѣ въ великата школа на живота, които мждрата майка природа е дала на своитѣ деца, за да ги научи да живѣятъ. Щѣше ли паякътъ да плете своята паяжина съ такова изкуство, мравкитѣ да се сдружаватъ, а птицитѣ да да виятъ съ такова усърдие своитѣ гнѣзда, ако храната сама падаше въ устата имъ, и ако тѣ и децата имъ бѣха въ безопасностъ? Не. Всѣко живо сѣщество е трѣбвало непременно *съ трудъ да си пробива пѣтъ въ живота*, да добива прехраната си и съ всички свои сили да пази живота си и живота на своитѣ деца.